

Václav Franc
KRÁSA

KRÁSA

Václav Franc

I. PANICTVÍ

„Hezoune měls už ženskou?“ zeptal se Grey a potáhl z cigára.

„Ano,“ zčervenal Pavel Krása jako růžička na záhonku a raději sáhl po püllitru.

„Kecá,“ pronesl Masíčko. Nárameník se mu blyštěl jednou peckou. „Jako dycky kecá.“

„Počkej, aspoň bude sranda,“ okřiknul jej Medvěd. „Byla to ta, sakra, jak se menovala?“ otočil se pro pomoc ke kamarádům. „Pamatujete se přece, jak mu naši starý sebrali ten dopis a dávali ho po večerce k lepšímu?“

„No jo, jak to psaní nakonec vyvěsil Vopičák na Boro a byl z toho průser,“ rozpomínal se Masíčko.

„Janinka?“ nejistě poznamenal Grey.

„Jasně! Janinka! Přeríznuls ji?“ vyzvídal Medvěd.

„Ano,“ pípнул Pavel.

„Kecá,“ trval na svém Masíčko.

„A co? Dobrý?“ zajímal se Grey.

„Ano.“

„Snad mu nevěříte,“ pronesl po dalším pivu unavený Masíčko.

Zavírací doba se naplnila a čtveřice mazáků se vydala do kopce směrem ke kasárnám, rozprostírajícím se na dominantě města, na kopci Šibeňáku. Posilnění alkoholem, pokřikovali na sebe a řevem se snažili přilákat blížící se civil.

„Hezoune, co ta tvoje, má je aspoň jako naše spojovatelka Monika?“ nenechal se jen tak lehce odbýt Grey.

„Ano,“ Pavel byl rád, že mu není vidět do obličeje.

Konec února nabízel trochu sněhové břechky, ale jinak připomínal spíše duben. Medvěd s Masíčkem v rozhalenkách, zavěšení do sebe, nechali za sebou klopýtat Pavla, jen Grey bombardoval kamaráda dalšími dotěrnými dotazy.

„Má je větší než Monika?“

„Ano.“

„Že tě to baví,“ křičel Masíčko. „Hezoun ti klidně odkejšává třetí světovou, když na to přijde,“ dodal, když kasárna vystupovala ze tmy.

„Za pár!“ vyštěkl Grey a dva kamarádi, tvořící předvoj, se přidali.

„Hele, volové, co kdybysme udělali holubům pakárnu, ať maj na co vzpomínat!“ navrhoval Medvěd.

„A dneska se ukáže taky Hezoun. Ne aby zase zaleh do pelechu jako vždycky,“ uvažoval nahlas Masíčko.

„Co ty na to, Hezoune?“

„Ano.“

„Jasně, ať se Hezoun předvede, aspoň nebude bonzovat,“ rozhodl Grey.

U stolku dozorčího roty postával poručík Šurgan, velitel motostřelecké roty. I když si okamžitě všimnul Pavlova vrávoravého kroku (Pavel si na alkohol nepřivykl ani za dva roky vojny), byl veliteli tentokrát Pavel vděčný. Rota totiž bez problémů zalehla, mazáci usnuli a na šikanování „zobáků“ nedošlo.

Pavlův pobyt na západní hranici se chýlil ke konci. Zbývalo pouhých třicet dnů a nocí. Jen hrstička z oněch sedmsetřiceti, které mu vyměřili u odvodu. Jenže odvod se ztrácel v kalných vodách zapomnění. Stejně daleko vzpomínala máma. Každý večer se za Pavlíka modlí Otčenáš

a dlouho do noci přemýšlí o synově budoucnosti. Ještě štěstí, že nemá o Pavlíkových problémech ani poněti.

„Pavlíku, vařej tam dobře?“ ptala se máma, když se v létě konečně objevil na dovolence.

„Ano, mami,“ odpovídal.

„A co porce, Pavlíku, máš dost?“

„Ano.“

První dny vojny Pavel nestíhal vůbec nic. Ani obědy. Na nástupy přibíhal poslední. Díky malému vzrůstu se dostával k výdejnímu okénku s ešusem v ruce pozdě. Většinou ve chvíli, kdy velitel družstva, jeho starej, Hurikán, zařval: „Vstyk! Odchod na zaměstnání!“

„Kdybys měl málo, pošlu ti balíček. Jen si řekni.“

„Ano, mami.“

„Pošlu ti něco pečenýho a taky ovoce, chceš nějakou konzervu, snad se ti to v létě nezkazí.“

„Ano.“

„Trachtová říkala, že když vojákoval jejich Láďa, tak, že z balíku nic neviděl. Ale tobě to nechají všechno, že jo?“

„Ano, mami.“

První balík rozbaloval u výkoňáka v kanceláři. Zachránil z něj jednu buchtu a dopis.

„Hele, holube,“ podal si Pavla Rambo. „A co kamarádi, co? S těma se ani nerozdělíš? Chtěl bys tlačit do hlavy a večer ti bude špatně. Na vopičárně se ukaž nebo na rozcvičce, ale tady by to byla neslušnost zapomenout na kamarády.“

„Pavlíku, rozděl se s kamarádama. Víš, co ti radil Ríša.“

„Ano, mami.“

„Máš tam hodně kamarádů?“

„Ano.“

V noci byl vzbuzen. Vyjeveně koukal na Hurikána.

„Holube, nečum a funguj! Bufét! Mám hlad!“

„Ano,“ vyskočil z postele a hledal po kuchyňce jídlo.

„Saharááá!“ poroučel si Hurikán. Pavel běhal pro šťávu, aby jeho starej nelekl žízni.

„A co vojáci z povolání, jsou na tebe hodný?“

„Ano, mami.“

„A maj tě rádi, Pavlíku?“

„Ano, mami.“

„Krása, ty hovado,“ zavolal si jej poručík Šurgan. „Ty neznáš rády, že nezdravíš důstojníka? Moc si se mnou nehraj nebo tě nechám zavřít na jednadvacet! Eště jednou a máš voko, jasný!“

„A co ten výbuch elektrárny? Jseš v pořádku?“

„Ano, mami.“

„Předseda říkal, že v tom Rusku to nadělalo pěknou paseku. Nevím, jestli to nezanechalo nějaký následky. Prohlížel vás aspoň doktor?“

„Ano, mami.“

„A co, Pavlíku, seš v pořádku?“

„Ano.“

„Na Západě vás strašej, ale pamatujte si, že žádný záření není, to je všechno jenom propaganda, prostě se jim to hodí do krámu, jasný,“ křičel poručík Šurgan na buzerplace. „A abysme nepříteli dokázali, že máme pro strach uděláno, tak se všichni svléknete do půl těla a budete pracovat venku,

abyste se pořádně opálili. A kdo se bude ulejšvat, tak dostane voko, jasný. Já vás budu sledovat ze štábu, jasný!“

„Že jsou z toho záření vyrážky, ale jak na tebe koukám, tak seš snad v pořádku, vid’?“

„Ano, mami.“

„Krása, cos to zas prováděl, podívej se co to máš po rukách? Ty hovado, nezahrávej si! To mně děláš naschvál! Já tě dám zavřít, jasný. Zejtra to už nechci vidět,“ hodnotil poručík Šurgan Pavlovu vyrážku při ranním tělocviku.

„Pavlíku, musíš mi víc psát! Já mám strach, jestli seš v pořádku.“

„Ano, mami.“

„To víš, jsem tady sama. Eva s Říšou přijedou sotva na neděli. Ještě že přijde Janinka. Píše ti?“

„Ano.“

„Kluci, pojd’te honem sem, Hezoun dostal pismo od kočky,“ křičel na celou ložnici Vopičák. Roztrhl obálku a

četl: „Milý Pavlíku, předem mého dopisu...“ divadelní představení na Pavlův účet nebralo konce.

„A co ty, odepsal jsi Janince?“

„Ano, mamí.“

„Hezoune, co to tam smolíš po tmě, ukaž!“ natáhl ruku Hurikán. „Dělej nebo si tam dojdu.“ Pavel rezignovaně podal list papíru.

„Á, holub se nám zaláskoval!“

Pavel stačil napsat sotva nadpis, takže z druhého dějství poštovní lásky nezůstalo vůbec nic.

„Janinka je hodná holka, Pavlíku. Chodí mně pomáhat, stará se a ...líbí se ti?“

„Ano, mamí.“

„Ta není jako nějaká taková, co kouří a pije, nestará se o rodinu. Doufám, Pavlíku, že jsi mě poslechl a nekouříš?“

„Ano.“

„A do hospody nechodíš, vid’?“

„Ano, mamí.“

„Pavlíku, dej si pozor na ženské. To víš, taková nějaká kouká, kde by pořádnýho kluka ulovila.“

„Ano.“

„A Janinka na tebe počká, jen se neboj.“

„Ano.“

„Tak si ber, ať nemáš hlad.“

„Ano, mami.“

Druhý den večer vpadnul do ložnice mužstva Kákoš, Pavlův mladý, ale protože se Grey, Masíčko a Medvěd někde zašili, ztratil Pavel oporu proti bažantům, trávícím v zeleném sotva pár měsíců.

„Hezoune, Šurgi ti vzkazuje, že máš máknout do kuchyně a dotáhnout pořádněj bufet,“ přikazoval věčnému holubovi Kákoš.

„Ano?“

„Nečum a funguj,“ přenesl povinnost ze sebe na staršího vojáka Kákoš. „Šurgi má svátek, tak na ubytovně budou chlastat celou noc,“ dodal na vysvětlenou. „Jo a máš vzít nějakěj salámek, nejlíp Poličan. Ne aby byl starej jako minule,“ křičel Kákoš za Pavlem, kmitajícím po schodišti dolů.

Vklouznout zadem do kuchyňského bloku nedalo Pavlovi příliš práce. Chodíval sem ještě za časů, kdy jej Rambo, Vopičák nebo Hurikán posílali s ešusem pro nášup.

„Bacha,“ vykřikl někdo, když škvírou vniklo do temných prostor skladu trochu světla.

„Ty vole, co sem lezeš?“ spustil Gray a rychle uklízel nedopité láhve ze stolu.

V šeru kouře si Pavel nemohl nevšimnout odhalené dívky v rohu. Rychle na sebe navlékala pracovní maskáčovou blůzu, ale dlouhé bílé nohy zůstaly odhaleny.

„Řikal sem vám, volové, ať zamknete!“ nadával jeden ze skladníků. „Teď to rozkecá a bude průser!“

„Neboj, vole, bude držet hubu nebo...“ Grey přišel k Pavlovi. „Vid', že budeš držet hubu, co?“

Pavel chvíli mlčel.

„Neumíš mluvit nebo co?“ zopakoval Grey otázku.

„Ano.“

„Hezoune, jaký ano? Jaký ano? Jestli si z nás chceš dělat prdel, tak bacha...“ Grey sevřel ruku v pěst.

„Kluci, nalejte mu,“ navrhoval Masíčko. „Když bude chlastat s náma, tak nemůže bonzovat.“